

Uitgeverij Holland - Haarlem

www.marianne-en-theo-hoogstraaten.nl
www.uitgeverijholland.nl

Theo en Marianne Hoogstraaten

Webcamgirls

Uitgeverij Holland - Haarlem

Herziene, tweede druk
Omslag: Studio Jan de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor het eerst verschenen in 2008 bij Uitgeverij Sjaloom en Wildeboer, Amsterdam

© Theo en Marianne Hoogstraaten, 2008, 2011

ISBN E-boek 9789025112110

NUR 284

1.

‘Niet zeiken, Carlo. Zuipen! Je bent toch geen mietje?’

Ronaldo en Mike dronken de plastic bekertjes die June had gevuld in één teug leeg.

Carlo aarzelde. ‘Ik moet kotsen,’ kreunde hij.

‘Als hij nu gaat sproeien, hebben wij gewonnen,’ zei June triomfantelijk. Het kostte haar moeite om de fles in haar hand zo te richten dat de inhoud in haar bekertje en dat van Linda en Cindy belandde.

‘Ho ho. Jullie hebben dit rondje ook nog niet op.’ Ronaldo’s stem klonk redelijk normaal en hij stond nog vast op zijn benen. Minachtend keek hij naar Carlo, die bijna een kop kleiner was dan hij.

‘O nee? Moet jij eens opletten,’ zei Cindy. Haar ogen gleden over Ronaldo’s atletische gestalte naar zijn gebruinde gezicht en zijn donkere ogen. Daarna keek ze Linda aan en knipoogde. Vrijwel synchroon pakten ze het bekertje van tafel, gooiden hun hoofd achterover en goten het leeg in hun keel. ‘Kom op, June,’ moedigde Cindy aan.

June’s handen trilden zo dat er wat drank over de rand van haar bekertje gutste toen ze het oppakte. Toch lukte het haar om het naar haar mond te brengen en het leeg te drinken. Ze wankelde op haar benen en plofte snel in een van de plastic tuinstoelen die rond de tafel voor de oude caravans stonden. Haar lange, blonde haar zwaaide in haar gezicht. Met een achteloos gebaar veegde ze het weer naar achteren.

‘Alleen jij nog, Carlo. Iedereen lacht zich rot als we ons er door drie meiden onder laten zuipen.’ Mike pakte Carlo’s bekertje op en hield het vlak voor zijn gezicht. ‘Zullen Ronaldo en ik je helpen?’

Ronaldo wachtte niet op instemming. Met een ruk trok hij Carlo’s hoofd achterover. ‘Smoel open,’ siste hij.

Carlo bleef zijn lippen stijf op elkaar houden, tot vreugde van de meisjes, die in een overwinningsroes kwamen.

Cindy stond op, pakte haar mobieltje en maakte een foto. ‘Sukkels,’ kreeg ze er met moeite uit. ‘Beeldvelslag op intelnet.’ Ze boerde luid en begon ongecontroleerd te lachen, met vreemde, hoge uithalen.

‘Giet het erin, Mike,’ snauwde Ronaldo. Zijn lippen waren net zo samengeperst als die van Carlo. In zijn donkere ogen laaide de woede op. Hij trok het hoofd van Carlo nog verder naar achteren.

Mike aarzelde. Onverwachts schoot zijn hand naar voren. Met duim- en wijsvinger kneep hij Carlo’s neus dicht waardoor zijn mond vanzelf opening. Snel goot hij de drank erin, legde zijn hand op zijn mond en dwong hem te slikken.

Carlo zwaaide heen en weer in zijn stoel toen Ronaldo hem losliet. Hij zag lijkleek, zweet parelde op zijn gezicht. ‘Ik moet kotsen,’ herhaalde hij.

‘Als je het maar uit je bezopen kop laat,’ zei Ronaldo dreigend. ‘Quitte, dames. Volgende ronde, van alles wat. Ik mag inschenken.’

Zonder te morsen schonk hij de zes bekertjes voor ongeveer eenderde vol met wodka, goot er daarna tequila bij en vulde ze ten slotte tot aan de rand met whisky.

‘Ik zal zelf het goede voorbeeld geven.’ Grijnzend pakte hij zijn bekertje op, bracht het naar zijn lippen en klokte het in een keer naar binnen. ‘Nu jij, Cin.’

Cindy zag kans haar stoel zo ver naar voren te kiepen, dat ze zonder op te staan haar bekertje kon pakken. Voorzichtig nam ze een slok. ‘Lekkel,’ lispelde ze. Langzaam dronk ze de mix op en liet het bekertje daarna op de grond vallen.

‘Nu Callo,’ zei ze hikkend. ‘Lekkel, joh.’ Ze zuchtte diep, gleed van haar stoel en plofte op de groen uitgeslagen terrastegels. Onder haar omhoog geschoven hemdje glinsterde een navelpiercing.

‘Welterusten Cindy,’ zei Ronaldo. Zijn ogen bleven op haar blote buik en haar piercing rusten. ‘Jij bent, Mike.’

‘Eerst Carlo. Cindy heeft hem aangewezen,’ zei June lijsig. ‘Wel eerlijk spelen, hè.’ Ze stond op van haar stoel en liet zich naast Cindy op de grond zakken. ‘Hallo Cinny, hoe ist?’

‘Koud,’ mompelde Cindy. Ze draaide zich op haar zij en trok haar knieën op.

‘Je kunt zo niet blijven liggen, hoor,’ zei June. ‘Help eens, Lin.’

Met veel moeite hesen de meisjes hun vriendin overeind en werkten haar

in een tuinstoel. 'Je moet gaan lijnen, Cin,' grinnikte Linda. 'Je bent te zwaar voor ons.'

De jongens probeerden opnieuw een bekertje in Carlo's mond te gieten. Voor het helemaal leeg was, begon Carlo te hoesten. Hij schokte naar voren. Een golf braaksel gulpte over Mike's spijkerbroek en droop langs zijn pijpen naar beneden.

Met een schreeuw sprong die achteruit. 'Shit! Gore smeerlap!' Verbijsterd staarde hij naar de stinkende smurrie op zijn broek.

'Dank je wel, Carlo.' June legde het tafereel vast met de camera van haar mobiel. 'Zie je wel dat meiden beter kunnen zuipen dan jongens, Ronnie?'

'Fuck! Heb ik dat?' Ronaldo keek kwaad naar Carlo, die voorovergebogen zijn maag leegde in de bosjes. 'Wat een loser. Ga je mee, Mike. We gaan wel zonder hem stappen.' Hij haalde zijn scooter die naast de caravan stond van zijn standaard en startte de motor.

'Wacht even, Ronnie,' protesteerde June. 'Jullie moeten nog betalen.'

'Niet op gerekend. Volgende week, anders heb ik vanavond geen geld meer. Schiet op, man, ik ga hier geen wortel staan schieten,' beet hij Mike toe.

Die stond zichtbaar minder vast op zijn benen dan zijn vriend en maakte een hulpeloos gebaar naar zijn broek. 'Zo kan ik niet mee.'

'Oké. We rijden eerst naar je huis, dan kun je wat anders aantrekken.'

Mike schudde zijn hoofd. 'Als mijn ouders me zo zien... Ik mag minstens een week de deur niet meer uit.'

'Sorry,' mompelde Carlo. 'Ik kon het echt niet binnenhouden.'

'Rot toch op, man.' Mike deed een stap in zijn richting, maar moest zich snel aan een stoel vastpakken. 'Ga ergens anders staan zieken.'

Met een doodongelukkig gezicht draaide Carlo zich om en strompelde over het modderige pad langs de wei naar het woonwijkje aan de rand van het dorp.

'Dan moet je je broek maar laten opdrogen,' stelde Ronaldo voor.

'Het blijft wel stinken, Mike,' pestte Linda. 'Daar jaag je de meisjes mee weg.'

'Mike het stinkdier,' grinnikte June.

'Ach barst, trut,' schold Mike. Hij liet de stoel los, liep in redelijk rechte lijn naar de scooter en klom achterop.

Voor hij wegreed draaide Ronaldo de gashandel een paar keer wijd open, zodat de uitlaat een wolk gas in de richting van de drie meiden spoot.

Linda begon te hoesten. Ze zwabberde op haar benen. 'Eikels, fucking losers,' schreeuwde ze de wegslingerende scooter na.

Gekreun op de achtergrond. Cindy was weer op de grond gegleden. 'Ik ben zo misselijk,' klaagde ze.

June boog zich over haar heen. 'Zullen we je naar huis brengen?'

'La me toch,' mompelde Cindy.

'Je kunt zo echt niet blijven liggen. Help nog eens, Lin.' Met veel moeite kregen ze Cindy weer op haar benen. June hield haar arm vast om te voorkomen dat ze zou omvallen.

Linda hield een hand tegen haar maag gedrukt en leunde zwaar op een stoel. 'Ik kan nie kotse,' kreunde ze.

'Vinger in je keel steken,' adviseerde June.

Het werkte. Linda's maaginhoud spatte op de tegels. 'Dat voelt beter,' kreeg ze er moeizaam uit.

'Jij bent het in ieder geval kwijt. Nog even volhouden. Cin moet in de caravan. Pak jij haar andere arm.' Met veel getrek en geduw kregen ze Cindy het trapje op en struikelden door de openstaande deur naar binnen.

Cindy liet zich languit op een bank langs de wand vallen en bleef met haar ogen dicht roerloos liggen.

'Lekker plekkie om te pitten,' lalde Linda.

June schudde Cindy heen en weer. 'Heb je 't hier niet meer koud, Cin?'
Geen reactie.

'Jesses, ze lijkt wel dood,' fluisterde Linda. De schrik ontvulde haar een beetje. 'Voel haar pols eens.'

June pakte Cindy's pols. 'Tikt lekker,' zei ze opgelucht. 'Haar hand is wel ijskoud. Hoe voel je je, Cin?' vroeg ze dicht bij het gezicht van haar vriendin.

Opnieuw geen reactie.

'Da's foute boel, June.' Linda's stem klonk paniekerig. 'Er moet een dokter komen. Zal ik 112 bellen?'

‘Ze vermoordt je als haar ouders erachter komen dat ze zich soms helemaal klem zuipt. Een beetje kou geeft toch niet?’
June tikte met haar hand tegen Cindy’s wang.
Er kwam opnieuw geen reactie.

2.

Ongeduldig trommelde Joke met haar vingers op het stuur van de auto. Wanneer je haast had leek het wel of een stoplicht extra lang op rood bleef staan. Volgens Tom, haar directe chef, had ze die trommelgewoonte overgenomen van haar vader, en Tom kon het weten, want hij had jaren met hem samengewerkt.

Met gierende motor trok ze op toen het licht eindelijk op groen sprong. Veel te hard reed ze daarna door de vanwege het late uur stille straten van Alkmaar. Met wat pech kreeg ze de politie nog achter zich aan en werd ze tot stoppen gedwongen.

‘Sorry, collega’s, ik ben op weg naar een plaats delict,’ zou ze dan zeggen. ‘Ik heb deze auto geleend van mijn vader en er zit helaas geen sirene op.’ Ze grinnikte bij de gedachte aan de gezichten die de politiemensen zouden trekken terwijl ze haar legitimatie bestudeerden. Hoe kon zo’n meisje nou bij de recherche werken? En klopte haar leeftijd wel?

Inmiddels was ze aan dat soort reacties gewend geraakt. Ze zag er nu eenmaal een stuk jonger uit dan tweeëntwintig, zoals op haar legitimatiebewijs stond. Dat ze, na de politieacademie, een praktijkcursus voor tactisch rechercheur was gaan volgen en dus nog in opleiding was, stond er niet bij.

Terwijl ze wat langzamer door de straatjes van een nieuwbouwwijk reed, nam ze in gedachten Toms telefoontje van zo-even nog eens door.

‘Wil je alsjeblieft meteen in je auto springen en naar me toe komen?’ had hij zonder inleiding gevraagd.

‘Ik heb zelf nog geen auto, weet je dat niet meer. Is het zo belangrijk?’

‘Een dode, in een indrinkkeet van jongeren die waarschijnlijk in de hens is gestoken,’ zei Tom.

‘Klinkt vreselijk! Zijn er getuigen?’ had ze meteen praktisch gevraagd.

‘Twee meiden. Ze beweren dat hun vriendin in die keet haar roes lag uit te slapen na een wedstrijdje comazuipen. Ze zijn nog behoorlijk in shock. Ik wil graag dat jij met ze gaat praten. Tegen jou doen ze makkelijker hun mond open dan tegen mij.’

‘Ik vraag wel of ik pa’s auto mag lenen. Zeg maar waar ik moet zijn.’

Ze parkeerde haar auto aan de rand van de wijk, die grensde aan een braakliggend terrein en een weiland. De brand was al geblust. Het zwartgeblakerde geraamte van de caravan, waarvan het dak was ingestort, maakte in de koplampen van twee erop gerichte surveillancewagens een spookachtige indruk. Rondom de plek waren rood-witte linten gespannen. Overal stonden druk pratende en gesticulerende wijkbewoners, die door agenten op afstand werden gehouden.

‘Ha Joke. Fijn dat je er bent,’ begroette Tom haar toen ze zich daarlangs had weten te werken. ‘De brandweer is net weg. Die moest met spoed naar de andere kant van de stad.’

‘Jammer. Heb je nog met ze gesproken?’

‘Ja. Ze hebben er alleen een spuit op gezet om na te blussen. Als zo’n ding eenmaal brandt is het zo gebeurd. Toen ze kwamen stond er al niet veel meer overeind dan wat je nu ziet. Dat er iemand in zou kunnen liggen, hoorde ik pas nadat ze waren vertrokken, van twee meiden van een jaar of veertien, vijftien. Youssef heeft ze in een van onze wagens gezet. Ze hebben allebei flink gezopen, hoewel ze door de schrik iets ontnuchterd zijn, en zijn erg emotioneel. Mireille is nu bij ze.’

‘Was bij ze, bedoel je.’ Joke knikte naar een agente, die op hen af kwam lopen. ‘Dag Mireille. Gaat het een beetje met die twee daar?’ vroeg ze. Mireille haalde haar schouders even op. ‘Wat zal ik zeggen? Ze zijn in elk geval aanspreekbaar. Hoe zou jij je voelen als je ervan overtuigd bent dat je vriendin bij een brand is omgekomen?’

‘Zwaar beroerd. Hoe weten ze trouwens zo zeker dat hun vriendin in die vuurzee lag?’

‘Ze hebben haar zelf in die caravan gelegd en haar daar achtergelaten om hulp te halen.’

‘Konden ze ook vertellen hoe lang dat meisje alleen in die keet heeft gele-

gen en hoe laat ze die hulp zijn gaan halen?’

‘Nee. Voorlopig is het in die koppies een grote warboel.’

‘Misschien dat jij er meer uit kunt krijgen, Joke. Daarom heb ik je opgeroepen,’ zei Tom.

‘Het is dus niet onmogelijk dat die vriendin daar al weg was toen de brand uitbrak?’ stelde Joke vast.

Mireille haalde haar schouders weer op. ‘Laten we het hopen. Wat denk je, Tom, kan de technische recherche dat snel vaststellen in die bende daar?’

‘Dat weten we zo. Daar heb je Jan Witsen,’ zei Joke toen ze het bekende geluid van een politiebusje hoorde. Met z’n drieën liepen ze ernaar toe.

‘Wat een rotklus voor de zaterdagavond,’ mopperde een man van rond de vijftig in een wit pak terwijl hij uitstapte en handen schudde. ‘Jullie kennen Jules nog niet, een nieuwe collega,’ stelde hij een jonge man voor die aan de andere kant het busje uitkwam.

Jules kon niet veel ouder zijn dan zij en hij voelde zich niet helemaal op zijn gemak, meende Joke te zien.

‘Ben je hier soms in opleiding, net als ik?’ vroeg ze toen ze hem een hand gaf.

‘Eh... ja.’

‘Dan kun je van Jan heel wat opsteken, hè Jan?’ Ze gaf hem een vriendschappelijk klopje op zijn schouder. ‘Denk je dat je al in de as kunt gaan zoeken?’ vroeg ze. ‘En kun je dan vaststellen of er stoffelijke resten liggen?’ Jules stond haar wat verbaasd op te nemen, zag ze.

‘We kennen Joke allemaal al heel lang,’ verduidelijkte Tom. ‘Ze is de dochter van onze vroegere baas.’

‘O.’

Jan liep peinzend om de restanten van de caravan heen.

‘Het dak is naar beneden gekomen, de wanden zijn zo te zien naar binnen gevallen,’ zei hij. ‘Als er zich een lijk in bevindt, dan ligt er dus van alles overheen. Zodra ik daar zekerheid over heb, moeten er specialisten komen om het weg te halen. Het is nu een grote kledderboel en het licht is matig. Voorlopig kan ik niet veel anders doen dan foto’s maken en sporen veiligstellen.’

‘Ik zou graag willen dat jij intussen met die twee tienermeiden gaat praten, Joke,’ zei Tom. ‘Probeer erachter te komen waarom ze hun vriendin in die caravan hebben achtergelaten. Alleen omdat ze zich bewusteloos had gezopen en niet meer op haar benen kon staan? Of speelde er meer?’ ‘Oké, ga ik doen,’ zei Joke. ‘Dan gaan Mireille, Youssef en ik intussen wat vragen aan omwonenden stellen. Hopelijk zijn er mensen bij die iets hebben gezien.’

3.

Ze leunden tegen elkaar aan op de achterbank van de politieauto, de armen om elkaar heengeslagen. June snikte zachtjes en haalde steeds een hand over haar gezicht. Mascara had haar wangen zwart gekleurd. Linda zat als versteend door de voorruit te kijken. Haar vrije hand wriemelde onophoudelijk aan de onderkant van haar hemdje. Af en toe zakte haar hoofd opzij, op de schouder van June. Ze schrokken allebei toen het voorportier van de auto werd ge-opend.

‘Hallo. Ik ben Joke.’

Een jonge vrouw ging op de bestuurdersstoel zitten en draaide zich naar hen om.

‘Ik werk bij de recherche.’ Ze haalde een legitimatie tevoorschijn en liet hem zien. ‘Anders zou je misschien denken: wat doet die meid hier zonder uniform?’ Ze lachte ontwapenend. ‘Gaat het een beetje met jullie?’

June schudde ontkennend haar hoofd. Linda bleef voor zich uit staren.

‘Ik vind het vreselijk wat jullie over jullie vriendin hebben verteld.’

June begon weer verwoed in haar ogen te wrijven. ‘Onze schuld, dat ze dood is,’ klonk het gesmoord.

‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Omdat... Wij hebben haar daar achtergelaten.’ Haar stem trilde. Ze moest moeite doen om de woorden er verstaanbaar uit te krijgen.

‘Jullie wilden hulp halen,’ vulde Joke aan. ‘Toch?’

June knikte. Linda reageerde niet.

‘Waarom?’

‘Ze was bewusteloos,’ fluisterde June. ‘Van de drank.’

‘Had ze meer gedronken dan jullie?’

‘Een hele beker mix. Een wedstrijdje, snap je?’

Joke gaf er geen antwoord op. ‘Weet je nog hoe laat jullie haar hebben achtergelaten?’ vroeg ze.

June keek Linda aan. Die haalde haar schouders op.

‘Ik denk... een uur of negen,’ antwoordde June.

‘Toen was het dus nog licht,’ stelde Joke vast. ‘Die keet is rond kwart over elf afgebrand. Dat is twee uur later. In die tijd konden jullie toch gemakkelijk hulp halen?’

June staaarde naar de vloer. Linda draaide haar hoofd naar Joke toe. ‘June’s zus was niet thuis,’ klonk het lijzig.

‘Haar zus was niet thuis... En haar ouders dan?’

‘Mijn ouders zijn gescheiden. Ma is een avondje stappen, met een nieuw vriend, geloof ik. Nathalie zou zogenaamd op me passen.’

‘Nathalie?’

‘Mijn zus. Ze volgt een opleiding in de verpleging en loopt nu stage.’

‘En zij zou wel raad weten met iemand die zich bewusteloos had gezopen?’ probeerde Joke.

June knikte. ‘Vast wel. Ik heb haar opgebeld en gevraagd om thuis te komen. Daarna zijn we gaan wachten. We waren strontmisselijk en voelden ons steeds rotter. Linda had al gekotst, ik heb dat thuis pas gedaan, maar het hielp niet echt.’

‘Ik kon niet op mijn benen staan. Alles draaide,’ zei Linda.

‘En toen?’

‘We zijn in mijn kamer op bed gaan liggen wachten.’

‘Hoelang heeft dat geduurd?’

‘Ik weet het niet meer zo goed, alleen weet ik dat ik me nog nooit zo rot heb gevoeld.’

‘Toen Nathalie kwam zei ze dat onze keet in de fik stond.’ Er brak iets bij Linda. De tranen stroomden opeens over haar wangen.

‘We zijn er direct heen gegaan. Ik heb er zo spijt dat we Cindy hebben achtergelaten,’ zei June met verstikte stem.

‘Ze heet dus Cindy. Wat is haar achternaam?’

‘Van Velzen.’

‘En heeft een van jullie al met Cindy’s ouders gesproken?’

June begon ook te huilen. Geen van beide meisjes gaf antwoord.

‘Ik begrijp het. Niet zo’n slimme vraag van me,’ zei Joke. ‘Als jullie me haar adres geven, zullen wij dat doen. Misschien is ze gewoon thuis.’

‘Nathalie is er al heen geweest, maar er was niemand thuis,’ snikte June.

‘Cindy zou bij mij blijven slapen. En nu...’ Ze sloeg allebei haar handen voor haar gezicht.

‘Ik zal zo met je zus gaan praten. Weet je waar ze is?’

‘Hier ergens in de buurt. Zal ik haar bellen?’

‘Graag.’

June peuterde haar mobieltje uit haar broekzak, klapte het open, drukte een toets in en wachtte. ‘Of je naar de politieauto wilt komen waar wij in zitten. Iemand wil je spreken,’ zei ze met trillende stem.

‘Ik begrijp dus dat bij June en bij Cindy niemand thuis is,’ zei Joke. ‘Zijn jouw ouders wel thuis, Linda?’

Linda bleef weer stug voor zich uit kijken.

‘Waarom zijn jullie daar dan geen hulp gaan halen?’

‘Je kent mijn vader niet. Hij is hartstikke streng.’

‘Ze mag geen alcohol drinken. Hij wordt razend als ze dronken thuis komt.’

Linda’s onderlip trilde. ‘Een hele maand huisarrest, geen zakgeld, mobieltje afgeven en computer afgesloten van internet. Dat overleef je toch niet?’

Joke zuchtte diep. ‘Hoe oud zijn jullie?’

‘Vijftien. Daar heb je Nathalie.’

Een oudere uitgave van June dook op naast de auto. Ze keek vragend naar binnen en zwaaide naar haar zus. June opende het portier.

‘Kom er maar bij zitten,’ zei Joke.

Linda en June schoven een stukje op om plaats te maken.

‘Dag, ik ben Joke.’ Ze haalde haar legitimatiebewijs weer tevoorschijn.

‘Recherche. Wij gaan de brand onderzoeken. June zei zo-even dat jij bij de ouders van Cindy langs bent geweest. Klopt dat?’

Nathalie knikte. ‘Er was niemand thuis.’

‘Laat het verder maar aan ons over. Jij hebt die caravan in brand zien

staan, vertelde June. Stond hij op dat moment net in de fik, of was hij al bijna uitgebrand?’

‘Nee, de vlammen sloegen er uit. Ik zag nogal wat mensen die kant op lopen. Daarom ben ik ook gaan kijken. Zoals dat ding fikte... Toen wist ik nog niet dat Cindy erin lag.’ Ze slikte iets weg en schudde haar hoofd. ‘Ik kan het nog steeds niet geloven.’

‘Het is pas zeker als haar stoffelijke resten zijn gevonden.’

June begon weer te snikken, Linda keek stug uit het raam.

‘Weet je nog hoe laat het was toen je ging kijken?’

‘Kwart over elf misschien. Ik heb even staan kijken en ben toen naar huis gegaan.’

‘Waarom heb je zo lang gewacht voordat je naar huis ging? Je zus had je anderhalf uur daarvoor toch al opgebeld?’

‘Ja hallo! Ik ben niet op afroep beschikbaar. June is geen kind meer, hoor. Ze was zo te horen straalbezopen en sloeg wartaal uit. Ik nam haar niet serieus.’

‘Je zou toch een beetje op haar letten?’ probeerde Joke.

‘Dat zou ma wel willen. Als June me echt nodig heeft, ben ik er natuurlijk voor haar.’ Ze sloeg een arm om June’s schouder. ‘Nu had ik alleen niet door dat het ernstig was, omdat ze nauwelijks uit haar woorden kon komen.’

‘Schrok je daar dan niet van?’

Nathalie haalde haar schouders op. ‘Ach, het gebeurt wel vaker dat ze te veel zuipt. Laat jij je af en toe niet eens lekker vollopen? Zo oud ben je toch nog niet?’

‘Nee, en zeker niet toen ik vijftien was. Oké, voorlopig weet ik genoeg. Het is hopelijk niet te veel gevraagd om June mee naar huis te nemen en vannacht bij haar te blijven?’

‘Natuurlijk niet.’ Het klonk verontwaardigd. ‘Ze is toch mijn zus.’

‘Dat is dan geregeld. Morgenochtend kom ik bij jullie langs, dat beloof ik. Dan weten we ook zeker of Cindy in de caravan lag.’

‘En ik dan?’ vroeg Linda benepen.

‘Ik breng je naar huis en stel je ouders op de hoogte.’

‘Alsjeblieft...’ De tranen kwamen weer tevoorschijn. ‘Kan ik niet met

June en Nathalie mee naar huis? Dan bel ik daar wel op om te zeggen dat ik bij June blijf slapen.'

'Doe je dat wel vaker?'

'Af en toe. Meestal vinden ze het best.'

'Goed. Als jullie nog even blijven zitten, breng ik jullie naar huis. Eerst even horen of er nieuws is.'

'Wat een bitch,' zei Nathalie toen Joke was uitgestapt. 'Ze doet net alsof zij hier de baas is, terwijl ze niet veel ouder is dan ik.'

'Ik vind haar best aardig.' June leunde met haar hoofd op Nathalies schouder. 'Ik voel me zo waardeloos, omdat ik steeds denk dat het onze schuld is dat Cindy niet meer...'

'Jullie hebben die keet toch niet in brand gestoken?'

'Maar haar wel naar binnen gebracht en haar achtergelaten.' Linda begon weer te snikken.

'Dan kan ik ook wel gaan denken dat het mijn schuld is omdat ik niet meteen kwam nadat June me had gebeld. Dat doe ik toch echt niet.'

Tom stond bij de rood-witte linten te praten met Jan Witsen, zag Joke toen ze uit de auto was gestapt. Zouden ze inmiddels weten of Cindy bij de brand was omgekomen?

'U mag hier niet verder.'

Een agent die ze nog niet eerder had gezien, hield haar tegen. Ze haalde haar legitimatie uit haar zak en liet hem die zien.

Hij bekeek haar een beetje wantrouwig. Toch deed hij een stap opzij om haar door te laten.

'Al iets bekend, Tom?'

Twee hoofden draaiden haar kant op.

'Helaas niet,' klonk het wat somber

'We wachten tot morgen. Het is zo'n troep daar. We laten iemand komen die zich in dit soort zaken heeft gespecialiseerd,' zei Jan. 'Als wij met dit slechte licht aan de slag gaan, vernietigen we misschien sporen en bewijsmateriaal.'

'Bewijsmateriaal waarvoor?'

'Het lijkt er inderdaad op dat de boel is aangestoken,' zei Tom. 'Een van

de bewoners van die huizen daar zegt dat hij een hele tijd een onbekende auto heeft zien staan, aan de rand van dit veldje, ongeveer op de plek waar nu onze auto's zijn geparkeerd. Hij is er vrij zeker van dat er tussen die auto en de caravan heen en weer is gelopen, misschien wel door meer dan een persoon.'

'Hoe laat was dat?'

'Rond elf uur.'

'Toen was het dus donker,' stelde Joke vast. 'Weinig kans dus dat hij die persoon of personen kan herkennen. Hebben de gesprekken met de bewoners nog iets opgeleverd?'

'Die indrinkkeet was niet geliefd hier. Er waren nogal wat mensen die er vanaf wilden. Als ze 's avonds in hun tuin zaten werden ze getrakteerd op geschreeuw en harde muziek, en op pubers die 's avonds laat of 's nachts lallend voorbij kwamen en in hun voortuinen piesten en kotsten, knetterende brommers, zulke dingen.'

'Zou ik ook niet leuk vinden,' zei Jan.

'Het wordt er voor ons wel moeilijker door om boven tafel te krijgen wat er precies is gebeurd.'

'Reken maar. Hoe is het met die meiden?'

'Aangeslagen, geven zichzelf de schuld. Ik ga ze naar huis brengen, als je het goed vindt.'

'Doe maar.'

'Heb je mij hier nog nodig?'

'Nee. Ga maar naar huis. Morgen zien we verder. Eerst moeten we zeker weten of dat meisje in die keet lag.'

4.

'Bedankt, hè!'

Ze staken alle drie hun hand op naar Joke, die hen voor de deur had afgezet, gelukkig niet in een opvallende politiewagen.

'Naar binnen jullie,' beval Nathalie. 'Ik ga jullie eerst een beetje oppep-